Ministerstwo
Sprawiedliwości

Sekretarz Stanu
Arkadiusz Myrcha

BK-VII.0520.469.2026
Warszawa, 19 października 2026 r.

Pan

Włodzimierz Czarzasty

Marszałek Sejmu

Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

w odpowiedzi na interpelację nr **19542** Pani Poseł Darii Gosek-Popiołek *w sprawie ochrony franczyzobiorców, dostępu do dokumentacji oraz aktualnego stanu prac nad ustawowym uregulowaniem umowy franczyzy,* uprzejmie przedstawiam stanowisko Ministra Sprawiedliwości.

Ad 1, 6, 8-10

Projekt ustawy o zmianie ustawy – Kodeks cywilny, w którym podjęto próbę uregulowania umowy franczyzy oraz wprowadzenia do polskiego porządku prawnego instytucji ochrony franczyzobiorcy, był dwukrotnie wpisany do Wykazu prac legislacyjnych i programowych Rady Ministrów. Pierwotnie, pod nr UD506 został uzgodniony międzyresortowo oraz skierowany do opiniowania i konsultacji. Następnie pod nr UD16 został skierowany 1 grudnia 2023 r. do rozpatrzenia przez Radę Ministrów. Dnia 8 grudnia 2023 r. projekt ustawy został przyjęty przez Radę Ministrów, a 11 grudnia 2023 r. został wniesiony do Sejmu RP i skierowany do zaopiniowania przez Biuro Legislacyjne. 24 stycznia 2024 r. Rada Ministrów zdecydowała o wycofaniu projektu z prac parlamentarnych. Powodem wycofania projektu UD16 były planowane prace Komisji Kodyfikacyjnej Prawa Cywilnego,

obejmujące również systematykę umów uregulowanych w ustawie z dnia 23 kwietnia 1964 r. – Kodeks cywilny (dalej: k.c.).

Wobec powyższego oraz określonych w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 22 kwietnia 2002 r. w sprawie utworzenia, organizacji i trybu działania Komisji Kodyfikacyjnej Prawa Cywilnego zadań Komisji, do których należy m.in. przygotowywanie założeń i ogólnych kierunków zmian w prawie cywilnym i prawie gospodarczym prywatnym oraz opracowywanie projektów aktów normatywnych o podstawowym znaczeniu dla systemu prawa cywilnego, należało przekazać projekt ustawy UD16 wraz z uzasadnieniem Komisji Kodyfikacyjnej Prawa Cywilnego do ewentualnego wykorzystania w pracach obejmujących systematykę umów uregulowanych w k.c.

W ramach Komisji Kodyfikacyjnej Prawa Cywilnego działającej przy Ministrze Sprawiedliwości został powołany Zespół problemowy do spraw ochrony słabszej strony umowy w stosunkach prawnych pomiędzy przedsiębiorcami (B2B). Efekty jego prac powinny być znane wkrótce.

Niezależnie od powyższego, w związku z dezyderatem nr 1 Komisji Polityki Społecznej i Rodziny Sejmu RP uchwalonym na posiedzeniu 9 czerwca 2026 r., 8 lipca 2026 r. odbyło się międzyresortowe spotkanie robocze z przedstawicielami Ministerstwa Sprawiedliwości, Ministerstwa Rozwoju i Technologii, Ministerstwa Finansów oraz Ministerstwa Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej w związku z potrzebą dokonania oceny zasadności rozpoczęcia prac zmierzających do uregulowania umowy franczyzy, która dotychczas funkcjonuje w prawie polskim jako umowa nienazwana, oraz wprowadzenia do polskiego porządku prawnego instytucji ochrony franczyzobiorcy.

Obecnie w Ministerstwie Sprawiedliwości toczą się dodatkowe analizy w tym przedmiocie, które pozwoliłyby na ocenę konieczności ewentualnej interwencji legislacyjnej.

Ad 2

Jak wskazano wyżej, 9 czerwca 2026 r. Komisja Sejmowa Polityki Społecznej uchwaliła dezyderat nr 1 w sprawie kompleksowego uregulowania umowy franczyzy w Polsce, który został skierowany do Kancelarii Prezesa Rady Ministrów, a następne przekazany do Ministerstwa Sprawiedliwości. Zawiera on obszerny, interdyscyplinarny materiał zgromadzony podczas pracy Podkomisji stałej do spraw rynku pracy Komisji, obejmujący kilkadziesiąt opinii i stanowisk w sprawie ustawowego uregulowania funkcjonowania rynku franczyzy w Polsce. Zgromadzona dokumentacja obejmuje zarówno stanowiska uczestników rynku franczyzy (franczyzobiorców i franczyzodawców), opinie sporządzone przez Biuro Ekspertyz i Oceny Skutków Regulacji (BEOS) Kancelarii Sejmu, jak i zewnętrzne opracowania przedstawicieli środowiska akademickiego oraz eksperckiego.

W związku z powyższym trwają analizy powyższego materiału, które będą determinowały, czy podjęte zostaną kroki legislacyjne, ewentualnie czy jest konieczność jakieś dodatkowej analizy np. w zakresie sytuacji prawnej mikroprzedsiębiorców i małych przedsiębiorców funkcjonujących w systemach franczyzowych.

Ad 3

Przepisy Kodeksu cywilnego nie ustanawiają ogólnego uprawnienia strony stosunku prawnego do żądania od drugiej strony wydania lub udostępnienia dokumentów pozostających w jej posiadaniu.

Franczyza jako metoda dystrybucji towarów i usług, oparta jest na stosunkach między profesjonalnymi uczestnikami obrotu gospodarczego. Cechami konstytutywnymi umowy franczyzy są charakterystyczne dla tego stosunku prawnego świadczenia stron, w szczególności świadczenie franczyzodawcy polegające na udzieleniu franczyzobiorcy m.in. zezwolenia na korzystanie z jego nazwy, firmy, godła, symboli, znaków towarowych, patentów, know-how, koncepcji i technik prowadzenia działalności gospodarczej, połączone ze zobowiązaniem się do udzielenia franczyzobiorcy pomocy, w zamian za świadczenie franczyzobiorcy polegające na zobowiązaniu się do prowadzenia własnej

działalności gospodarczej zgodnie ze wskazówkami franczyzodawcy oraz zapłaty należnych mu opłat.

Umowa franczyzy stanowi umowę nienazwaną (nieuregulowaną w przepisach k.c. jako odrębny typ umowy), a możliwość jej zawierania wynika z zasady swobody umów. Istotą obecnego braku regulacji w zakresie umowy franczyzy jest możliwość elastycznego kształtowania treści stosunku prawnego łączącego franczyzodawcę i franczyzobiorcę. Zgodnie z art. 353^1 k.c., wyznaczającym granice swobody umów, strony zawierające umowę mogą ułożyć stosunek prawny według swego uznania, byleby jego treść lub cel nie sprzeciwiały się właściwości (naturze) stosunku, ustawie ani zasadom współżycia społecznego. Konsekwencje przekroczenia tych granic należy oceniać w szczególności z uwzględnieniem art. 58 k.c., określającego przesłanki i skutki nieważności czynności prawnej.

Do przypadku wyzysku odnosi się natomiast art. 388 k.c. Przepis ten może znaleźć zastosowanie w razie rażącej dysproporcji wartości świadczeń stron, jeżeli jednocześnie zachodzą pozostałe przesłanki jego zastosowania.

Należy pamiętać, że w przypadku, gdy dokumenty należą do strony, która się domaga ich wydania albo zostały dla niej wytworzone można także skorzystać z powództwa windykacyjnego, którego podstawę prawną stanowić będzie art. 222 § 1 k.c., zgodnie którym, właściciel może żądać od osoby, która włada faktycznie jego rzeczą, ażeby rzecz została mu wydana, chyba że osobie tej przysługuje skuteczne względem właściciela uprawnienie do władania rzeczą.

Jednocześnie należy pamiętać, że zgodnie z zasadami procesu cywilnego ciężar gromadzenia materiału procesowego spoczywa co do zasady na stronach. W kontekście reguł dowodzenia istotne znaczenie ma art. 6 k.c., zgodnie z którym ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Jak trafnie wskazał

Sąd Najwyższy w wyroku z dn. 7 listopada 2007 r.[1], przepis art. 6 k.c. formułuje materialnoprawną podstawę rozkładu ciężaru dowodowego, gdyż określa na kim spoczywa „ciężar" udowodnienia faktu. Ów ciężar zaś rozumieć należy z jednej strony jako obarczenie strony procesu obowiązkiem przekonania Sądu dowodami o słuszności swoich twierdzeń, a z drugiej konsekwencjami poniechania realizacji tego obowiązku lub jego nieskuteczności.

Jak zauważa Sąd Najwyższy w wyroku z 13 października 2004 r.[2], w doktrynie przyjmuje się następujące reguły odnoszące się do rozkładu ciężaru dowodu:
a) faktów, z których wywodzone jest dochodzone roszczenie (tworzących prawo podmiotowe) powinien w zasadzie dowieść powód; dowodzi on również fakty uzasadniające jego odpowiedź na zarzuty pozwanego; pozwany dowodzi fakty uzasadniające jego zarzuty przeciwko roszczeniu powoda;
b) faktów tamujących oraz niweczących powinien dowieść przeciwnik tej strony, która występuje z roszczeniem, czyli z zasady – pozwany.

Regułę wynikającą z art. 6 k.c. uzupełniają przepisy o charakterze procesowym, określające m.in. zasady przeprowadzania dowodów oraz obowiązki związane z przedstawianiem dokumentów w postępowaniu cywilnym.

Natomiast w zakresie ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego (dalej: k.p.c.), przepisy zawierają regulacje umożliwiające pozyskanie dokumentów znajdujących się w posiadaniu drugiej strony stosunku prawnego. Podstawowym instrumentem w tym zakresie jest art. 248 § 1 k.p.c., zgodnie z którym każdy obowiązany jest przedstawić na zarządzenie sądu w oznaczonym terminie i miejscu dokument znajdujący się w jego posiadaniu i stanowiący dowód faktu istotnego dla rozstrzygnięcia sprawy, chyba że dokument zawiera informacje niejawne. Przepis ten umożliwia zatem przedsiębiorcy wystąpienie z wnioskiem o zobowiązanie strony umowy, a w określonych przypadkach również osoby trzeciej, do przedstawienia konkretnego

[1] Wyrok SN z 7.11.2007r.,sygn. II CSK 293/07,Legalis nr 162518.
[2] Wyrok SN z 13.10.2004r., III CK 41/04, Legalis nr 82829.

dokumentu. *,,Z art. 248 wynika obowiązek przedstawienia istniejącego, konkretnego dokumentu, a nie wytworzenia nowego. Dokument musi sam w sobie stanowić dowód faktu istotnego dla rozstrzygnięcia sprawy. Ustawodawca nie ogranicza zakresu dokumentów podlegających obowiązkowi przedstawienia, więc art. 248 § 1 k.p.c. obejmuje wszystkie rodzaje dokumentów (urzędowe i prywatne), bez względu na ich stan fizyczny oraz rodzaj nośnika''*[3] .

Skuteczne skorzystanie z tego instrumentu wymaga jednak odpowiedniego skonkretyzowania żądania. Nie jest co do zasady wystarczające żądanie przedstawienia ogólnie określonej całej dokumentacji dotyczącej współpracy. Strona powinna wskazać dokument lub kategorię dokumentów w sposób pozwalający na ich identyfikację oraz określić okoliczność, której wykazaniu dokument ma służyć. *„Żądanie przedstawienia dokumentu jest wnioskiem dowodowym, który powinien określać fakt mający zostać udowodniony przy pomocy określonego dokumentu. Żądanie zobowiązania osoby trzeciej do przekazania dokumentów może być skuteczne tylko wtedy, gdy wnioskujący sam nie jest w stanie złożyć tych dowodów."*[4]

Bezwzględną przyczyną zwalniającą od spełnienia obowiązku przedstawienia dokumentu jest to, że dokument zawiera informację niejawną podlegającą ochronie vide art. 1 i 5 ustawy z dnia 5 sierpnia 2010 r. o ochronie informacji niejawnych. Jeżeli z twierdzeń stron bądź z innych okoliczności sprawy wynika, że dokument zawiera taką informację, sąd nie powinien wydawać zarządzenia o obowiązku jego przedstawienia. Zgodnie z art. 248 § 2 k.p.c., od powyższego obowiązku może uchylić się ten, kto co do okoliczności objętych treścią dokumentu mógłby jako świadek odmówić zeznania albo kto posiada dokument w imieniu osoby trzeciej, która mogłaby z takich samych przyczyn sprzeciwić się przedstawieniu dokumentu. Jednakże i wówczas nie można odmówić przedstawienia dokumentu, gdy jego posiadacz lub osoba trzecia obowiązani są do tego względem

[3] A. Turczyn [w:] Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz aktualizowany. Art. 1–505(39). Tom I, red. O. M. Piaskowska, Gdańsk 2026, art. 248.

[4] A. Turczyn [w:] Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz aktualizowany. Art. 1–505(39). Tom I, red. O. M. Piaskowska, Gdańsk 2026, art. 248.oraz wyrok SA w Białymstoku z 21.03.2019 r., I ACa 28/19, LEX nr 2669451.

chociażby jednej ze stron albo gdy dokument wystawiony jest w interesie strony, która żąda przeprowadzenia dowodu. Strona nie może ponadto odmówić przedstawienia dokumentu, jeżeli szkoda, na którą byłaby przez to narażona, polega na przegraniu procesu.

Istotne znaczenie w przypadku odmowy przedstawienia dokumentu ma art. 233 § 2 k.p.c. Zgodnie z tym przepisem sąd ocenia, jakie znaczenie nadać odmowie przedstawienia dowodu lub przeszkodom stawianym przez stronę w jego przeprowadzeniu wbrew postanowieniu sądu. Sąd ocenia taką odmowę według tych samych zasad, zgodnie z którymi sąd dokonuje oceny dowodów. Przepis ten nie ustanawia wprawdzie bezpośredniego środka przymusu prowadzącego do fizycznego uzyskania dokumentu od strony, jednak odmowa wykonania zarządzenia sądu może wywoływać określone konsekwencje w sferze oceny materiału dowodowego. W zależności od okoliczności sprawy może to prowadzić do przyjęcia przez sąd określonych twierdzeń strony przeciwnej za udowodnione, jeżeli odmowa przedstawienia dokumentu uniemożliwia weryfikację tych twierdzeń na podstawie całego materiału zgromadzonego w sprawie.

Przeszkody w przeprowadzeniu dowodu stwarzane przez stronę zobowiązaną do przedsięwzięcia czynności niezbędnych do przeprowadzenia tego dowodu mogą być podstawą, opartego na domniemaniu faktycznym, ustalenia sądu zgodnego z twierdzeniami strony przeciwnej[5]. Oceniając, jakie skutki nadać odmowie przedstawienia dowodu, sąd powinien uwzględnić przyczyny takiego postępowania strony, w tym szczególną uciążliwość związaną z przeprowadzeniem dowodu[6].

Stosownie do art. 251 k.p.c., za nieuzasadnioną odmowę przedstawienia dokumentu przez osobę trzecią sąd, po wysłuchaniu jej oraz stron co do zasadności odmowy, skaże osobę trzecią na grzywnę. ,,Grzywnę wymierza się w wysokości podanej w art. 163 § 1 k.p.c. Na postanowienie nakładające grzywnę przysługuje zażalenie (por. art. 394^2 § 1^1 pkt

[5] Por. wyrok SN z 9.01.2001 r., II CKN 1140/00, OSNC 2001/10, poz. 152.
[6] Wyrok SN z 31.03.1971r., I CR 621/70, OSNCP 1972/2, poz. 25.

5). W razie odmowy przedstawienia dokumentu nie jest możliwe ani ponowienie grzywny (gdy po jej nałożeniu osoba trzecia nadal odmawia przedstawienia dokumentu), ani stosowanie wobec tej osoby przymusu osobistego, ani też przymusowe odebranie dokumentu (por. S. Włodyka, Zagadnienia dowodowe w nowym Kodeksie postępowania cywilnego, NP 1966/1). Artykuł 251 jednak nie wyłącza możliwości wytoczenia powództwa o wydanie dokumentu.''[7]

W określonych przypadkach zastosowanie może znaleźć również art. 249 k.p.c., dotyczący przedstawienia ksiąg i dokumentów przedsiębiorstwa. Na podstawie ww. przepisu, jeżeli jest to niezbędne dla rozstrzygnięcia sprawy, sąd może zarządzić przedstawienie ksiąg i dokumentów przedsiębiorstwa, przy czym sposób ich badania może zostać dostosowany do charakteru dokumentacji i okoliczności sprawy. Przedstawienie ksiąg i dokumentów przedsiębiorstwa sądowi następuje bez względu na to, czy strona powołuje dowód z ksiąg własnych, ksiąg przeciwnika czy też osoby trzeciej. Instrument ten może mieć znaczenie w szczególności w sporach dotyczących rozliczeń finansowych pomiędzy przedsiębiorcami.

Ponadto należy wskazać na przepisy dotyczące wyjawienia lub wydania środka dowodowego, uregulowane w sprawach z zakresu własności intelektualnej w art. 479^{106} i nast. k.p.c. Zgodnie z art. 479^{106} k.p.c., w sprawie o naruszenie prawa własności intelektualnej powód, który uprawdopodobnił roszczenie, może żądać, aby pozwany wyjawił lub wydał środek dowodowy, którym dysponuje, w szczególności dokumenty bankowe, finansowe lub handlowe, służące ujawnieniu i udowodnieniu faktów. W myśl natomiast art. 479^{109} § 2 k.p.c. postanowienie nakazujące wyjawienie lub wydanie środka dowodowego podlega wykonaniu z chwilą jego wydania. Przepis art. 743 stosuje się odpowiednio. Nakaz wyjawienia lub wydania środka dowodowego powinien zostać wykonany przez samego pozwanego. Nakaz ten może być realizowany także przymusowo albo przez komornika (np. w sytuacji żądania wydania rzeczy lub dokumentu) albo na

[7] T. Ereciński [w:] Postępowanie dowodowe. Komentarz do art. 227-315 k.p.c., red. M. Dziurda, Warszawa 2024, art. 251.

drodze sądowej (zgodnie z przepisami o egzekucji świadczeń niepieniężnych, np. w sytuacji żądania dostępu do bazy danych).

Art. 479^{109} § 3 z kolei wprowadza instrumenty mające przeciwdziałać czynnościom pozwanego, który bądź uchyla się od wykonania postanowienia sądu w przedmiocie wyjawienia lub wydania środka dowodowego, bądź niszczy środki dowodowe w celu udaremnienia ich wyjawienia lub wydania. ,,Sąd w takim przypadku może uznać za ustalone fakty, które mają zostać stwierdzone za pomocą tego środka, chyba że pozwany, który uchyla się od wykonania postanowienia nakazującego wyjawienie lub wydanie środka dowodowego lub dopuszcza się zniszczenia takiego środka, wykaże co innego. Dochodzi zatem do przerzucenia ciężaru dowodu. Dodatkowo sąd może obciążyć pozwanego obowiązkiem zwrotu kosztów postępowania, w całości lub części, niezależnie od wyniku sprawy (sankcja finansowa)."[8]

Ad 4

Wskazać należy, że podstawowym instrumentem jest ww. art. 248 k.p.c. Przedsiębiorca może wystąpić o zobowiązanie drugiej strony zawartej umowy do przedstawienia określonego dokumentu, wskazując jednocześnie jego znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy.

Konsekwencją prawną wobec sytuacji niedostarczenia dowodu do sądu przez powoda czy pozwanego, czy też wobec wszelkich przeszkód stawianych przez stronę podczas przeprowadzania postępowania dowodowego, jest ocena takich zachowań przez sąd na podstawie zasady swobodnej oceny, czyli według doświadczenia życiowego sądu oraz reguł logiki. Sąd ma ocenić, jakie znaczenie nadać zachowaniu strony polegającym na niedostarczeniu dowodu do sądu, czy też innym przeszkodom stawianym przez stronę podczas przeprowadzania dowodów. Sąd może przyjąć twierdzenia strony za udowodnione, mimo że nie przeprowadzono dowodów, które miały wykazać, że twierdzenia tej strony są prawdziwe. Jednakże nieprzeprowadzenie tych dowodów

[8] M. Orecki [w:] Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz. Tom. II. Artykuły 367–505(39), red. T. Wiśniewski, Warszawa 2021, art. 479(109).

wynikało z faktu, że dowody nie zostały dostarczone do sądu przez przeciwnika procesowego, który był w ich posiadaniu.

Zwrócić uwagę należy także na ustawę z dnia 21 kwietnia 2017 r. o roszczeniach o naprawienie szkody wyrządzonej przez naruszenie prawa konkurencji (dalej: u.r.n.s.) implementującej dyrektywę 2014/104/UE z dnia 26 listopada 2014 r. (dyrektywa odszkodowawcza)[9].

Stosowanie do treści art. 27 cyt. Ustawy ,,jeżeli strona uchyla się od wyko*nania prawomocnego postanowienia nakazującego wyjawienie środka dowodowego lub dopuszcza się zniszczenia takiego środka w celu udaremnienia jego wyjawienia, sąd może: 1) uznać za ustalone fakty, które mają zostać stwierdzone przy pomocy tego środka, chyba że strona, która uchyla się od wykonania prawomocnego postanowienia nakazującego wyjawienie środka dowodowego lub dopuszcza się zniszczenia takiego środka, wykaże co innego;*
2) obciążyć tę stronę obowiązkiem zwrotu kosztów postępowania, w całości lub części, niezależnie od wyniku sprawy."

Treść art. 27 u.r.n.s. w dużej mierze odpowiada art. 8 ust. 2 dyrektywy odszkodowawczej, zgodnie z którym państwa członkowskie powinny przyjąć rozwiązania pozwalające na skuteczne egzekwowanie obowiązków nakładanych na podmioty zobowiązane do wyjawienia dowodów. Pośród możliwych rozwiązań art. 8 ust. 2 dyrektywy odszkodowawczej wymienia: 1) możliwość przyjęcia za udowodnione twierdzeń strony przeciwnej, np. przyjęcia za udowodnioną określonej istotnej kwestii lub oddalenia w całości lub części roszczeń i zarzutów strony pozwanej oraz 2) możliwość zasądzenia zwrotu kosztów. Treść art. 27 u.r.n.s., stanowi właśnie implementację art. 8 ust. 2 dyrektywy odszkodowawczej.

[9] Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/104/UE z dnia 26 listopada 2014 r. w sprawie niektórych przepisów regulujących dochodzenie roszczeń odszkodowawczych z tytułu naruszenia prawa konkurencji państw członkowskich i Unii Europejskiej, objęte przepisami prawa krajowego (Dz.U.UE.L.2014.349.1.),

Sankcja, o której mowa w art. 27 pkt 1 u.r.n.s., polega na możliwości zastosowania przez sąd domniemania. ,,*Konstrukcyjnie jest ono zbliżone do domniemania prawnego, o którym mowa w art. 234 k.p.c. Wysnucie wniosków o faktach, które mają zostać stwierdzone przy pomocy niewyjawionego środka dowodowego, nie następuje bowiem na podstawie swobodnej oceny dowodów przeprowadzonej przez sąd (tak jak ma to miejsce w przypadku domniemania faktycznego), ale jest rezultatem decyzji ustawodawcy. Podstawą do zastosowania powyższego domniemania jest: 1) prawomocne postanowienie sądu nakazujące wyjawienie środków dowodowych oraz 2) brak spełnienia przez podmiot wskazany w tym postanowieniu ciążącego na nim obowiązku*."[10]

Należy bowiem pamiętać, że przedsiębiorca w zakresie zasady wolności gospodarczej jest zobowiązany do przestrzegania także przepisów zapewniających ochronę obrotu gospodarczego, czyli m.in. regulacji zawartych w ustawie z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów, a także ustawy z dnia 16 kwietnia 1993 r. o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji (dalej u.z.n.k.). Treści 15 u.z.n.k. jest niewątpliwie jednym z przepisów, którego celem jest zapewnienie prowadzenia działalności gospodarczej na równych prawach poprzez zapewnienie przedsiębiorcom równego dostępu do rynku. „Dostęp do rynku" należy rozumieć przy tym szeroko i trafny jest pogląd, wedle którego utrudnianie dostępu do rynku w praktyce pokrywa się zatem ze zwrotem „utrudnianie prowadzenia działalności gospodarczej"[11]. Czyn niedozwolony w postaci utrudniania dostępu do rynku może stanowić każde z działań określonych w art. 15 ust. 1- 5 u.z.n.k. prowadzące do utrudniania prowadzenia działalności gospodarczej i ewentualne działania polegające utrudnianiu w dostępie do informacji można poddawać oceniać także na gruncie tych przepisów.

Ad 5

K.p.c. zawiera regulacje przewidujące obowiązek przedstawienia dokumentu pozostającego w posiadaniu drugiej strony stosunku prawnego, również w relacjach

[10] M. Gac [w:] Roszczenia o naprawienie szkody wyrządzonej przez naruszenie prawa konkurencji. Komentarz, red. A. Piszcz, A. Stawicki, D. Wolski, Warszawa 2018, art. 27.

[11] T. Skoczny [w:] Szwaja, Komentarz 2006, s. 562; zob. również wyrok SA w Warszawie z 10.01.2019 r., VII AGa 679/18, LEX nr 2737887). J. Dominowska (Pobieranie..., s. 51–61)

pomiędzy mikro przedsiębiorcą, a dużym podmiotem gospodarczym. Przywoływany powyżej art. 248 k.p.c. swoją treścią obejmuje ciężar procesowy przedstawienia dokumentu i stanowi instrument służący przeprowadzeniu konkretnego dowodu w ramach toczącego się postępowania. Na jego podstawie sąd wzywa stronę procesu bądź osobę trzecią (każdą osobę, czyli każdą osobę fizyczną, prawną lub jednostkę organizacyjną) do dostarczenia dokumentu do sądu celem przeprowadzenia postępowania dowodowego z tego dowodu. Powód jest uprawniony do tego, aby już w pozwie wnioskować o to, aby sąd wezwał pozwanego bądź osobę trzecią do dostarczenia dowodu na rozprawę.

Ponadto w sprawach dotyczących przedsiębiorstwa handlowego lub przemysłowego powinno ono przedstawić sądowi księgi i dokumenty przedsiębiorstwa, gdy jedna ze stron powołała się na takie księgi czy dokumenty (art. 249 k.p.c.). Księgi i dokumenty przedsiębiorstwa stanowią dokumenty, których całościowa analiza może mieć istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy. Jak wskazano wyżej przedstawienie ksiąg i dokumentów przedsiębiorstwa sądowi następuje bez względu na to, czy strona powołuje dowód z ksiąg własnych, ksiąg przeciwnika czy też osoby trzeciej. Przepis ten odnosi się do wszelkich przedsiębiorców (podmiotów prowadzących działalność gospodarczą).

Mając powyższe na uwadze, w ocenie Ministerstwa Sprawiedliwości, nie zachodzi konieczność dokonywania zmian przepisów k.p.c. w przedmiotowym zakresie.

Ad 7

Tak. Do Prezesa Rady Ministrów, jak i do Ministra Sprawiedliwości, są kierowane wystąpienia, apele itp. od pojedynczych osób czy stowarzyszeń i organizacji zrzeszających franczyzobiorców, centrale związków zawodowych, a także od innych podmiotów, np. Rzecznika Małych i Średnich Przedsiębiorców.

Z wyrazami szacunku
Arkadiusz Myrcha
Sekretarz Stanu

/podpisano elektronicznie/